

37

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 29 grudnia 1995 r.

w sprawie trybu przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Służbie Więziennej.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z 1983 r. Nr 16, poz. 79, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 192) oraz art. 40 i 96 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 1984 r. Nr 29, poz. 149, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1991 r. Nr 94, poz. 422, Nr 105, poz. 453, z 1992 r. Nr 54, poz. 254, z 1994 r. Nr 53, poz. 214 i Nr 105, poz. 509 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 17 i Nr 34, poz. 163) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do funkcjonariuszy Służby Więziennej, zwanych dalej „funkcjonariuszami”, i członków ich rodzin przy ustalaniu prawa do odszkodowań i wypłacie odszkodowań, określonych w ustawie z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Milicji Obywatelskiej (Dz. U. Nr 53, poz. 345, z 1983 r. Nr 16, poz. 79, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 192), zwanej dalej „ustawą”.

§ 2. Organami właściwymi do ustalania prawa do odszkodowania i jego wysokości, zwanymi dalej „właściwymi organami”, są:

- 1) Minister Sprawiedliwości — w stosunku do dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych, jego zastępców oraz członków ich rodzin,
- 2) dyrektor Centralnego Zarządu Zakładów Karnych — w stosunku do:
 - a) pozostałych funkcjonariuszy pełniących służbę w tym Zarządzie,
 - b) funkcjonariuszy zajmujących stanowiska służbowe naczelników rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, naczelników aresztów śledczych i zakładów karnych, komendanta Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej i jego zastępców oraz komendantów ośrodków doskonalenia kadr,
 - c) członków rodzin osób wymienionych pod lit. a) i b),
- 3) naczelnicy rejonowych aresztów śledczych i rejonowych zakładów karnych, naczelnicy aresztów śledczych i zakładów karnych, komendant Centralnego Ośrodka Szkolenia Służby Więziennej, komendanci ośrodków doskonalenia kadr — w stosunku do

funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych i członków ich rodzin.

§ 3. 1. Właściwy organ bada i ocenia całokształt sprawy na podstawie zebranych dowodów i oświadczeń zainteresowanego.

2. W razie śmierci funkcjonariusza właściwy organ jest obowiązany ustalić wszystkich członków rodziny uprawnionych do odszkodowania.

§ 4. Właściwy organ wszczyna postępowanie z urzędu w razie:

- 1) śmierci funkcjonariusza w okresie służby wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby lub choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby,
- 2) doznania przez funkcjonariusza w okresie służby trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w pkt 1.

§ 5. 1. W razie ustalenia, że wypadek, któremu uległ funkcjonariusz, jest wypadkiem pozostającym w związku z pełnieniem służby, a choroba powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby, właściwy organ kieruje funkcjonariusza do komisji lekarskiej służby zdrowia resortu spraw wewnętrznych w celu ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu wskutek tego wypadku lub choroby.

2. W razie śmierci funkcjonariusza właściwy organ zwraca się niezwłocznie do komisji lekarskiej służby zdrowia resortu spraw wewnętrznych z wnioskiem o ustalenie, czy śmierć funkcjonariusza pozostaje w związku ze służbą wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w ust. 1.

§ 6. 1. Właściwy organ wszczyna postępowanie na wniosek zainteresowanego, jeżeli:

- 1) śmierć funkcjonariusza lub uszczerbek na jego zdrowiu wskutek wypadku lub choroby, o których mowa w § 4 pkt 1, nastąpiły po zwolnieniu ze służby,
- 2) stan zdrowia funkcjonariusza uległ pogorszeniu wskutek wypadku lub choroby.

2. Przepisy § 5 stosuje się odpowiednio.

§ 7. Jeżeli w związku z wypadkiem, któremu uległ funkcjonariusz, jest prowadzone postępowanie karne, a wynik tego postępowania może mieć wpływ na uprawnienia funkcjonariusza lub członków jego rodziny do odszkodowania, właściwy organ może zawiesić wydanie decyzji do czasu zakończenia postępowania karnego.

§ 8. Prawo do odszkodowania należnego funkcjonariuszowi ustala się na podstawie:

- 1) protokołu powypadkowego, sporządzonego przez komisję powypadkową,
- 2) orzeczenia komisji lekarskiej służby zdrowia resortu spraw wewnętrznych, ustalającej procentowy stopień uszczerbku na zdrowiu funkcjonariusza wskutek doznanego wypadku lub choroby, z tytułu których przysługuje mu odszkodowanie,
- 3) zaświadczenia stwierdzającego wysokość otrzymywanego uposażenia, określonego w art. 5 ust. 2 ustawy.

§ 9. 1. Prawo do odszkodowania należnego małżonkowi zmarłego funkcjonariusza ustala się na podstawie:

- 1) protokołu powypadkowego, o którym mowa w § 8 pkt 1,
- 2) orzeczenia komisji lekarskiej służby zdrowia resortu spraw wewnętrznych stwierdzającego związek śmierci funkcjonariusza ze służbą wskutek wypadku lub choroby, z tytułu których przysługuje odszkodowanie,
- 3) wyciągu z aktu małżeństwa,
- 4) zaświadczenia, o którym mowa w § 8 pkt 3.

2. Prawo do odszkodowania należnego pozostałym członkom rodziny funkcjonariusza ustala się na podstawie dokumentów wymienionych w ust. 1 pkt 1 i 2 oraz zaświadczenia właściwego organu emerytalnego, stwierdzającego spełnienie przez te osoby warunków do uzyskania renty po zmarłym funkcjonariuszu.

§ 10. Prawo do odszkodowania za szkody poniesione wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia przedmiotów osobistego użytku w związku z wypadkiem i wysokość tego odszkodowania ustala się na podstawie:

- 1) protokołu powypadkowego, o którym mowa w § 8 pkt 1,
- 2) innych dowodów przedstawionych przez osobę uprawnioną do odszkodowania.

§ 11. 1. Właściwy organ wydaje decyzje w sprawie odszkodowania niezwłocznie, nie później jednak niż

w ciągu 7 dni od zebrania dowodów, o których mowa w § 8–10.

2. Decyzja powinna zawierać:

- 1) podstawę prawną rozstrzygnięcia,
- 2) określenie wysokości:
 - a) jednorazowego odszkodowania pieniężnego i sposób jego obliczenia,
 - b) odszkodowania przysługującego każdemu z uprawnionych członków rodziny zmarłego funkcjonariusza,
 - c) odszkodowania przyznanego za szkody poniesione wskutek utraty, zniszczenia lub uszkodzenia przedmiotów osobistego użytku w związku z wypadkiem, jeżeli odszkodowanie takie jest równocześnie przyznawane,
- 3) uzasadnienie,
- 4) pouczenie o środkach odwoławczych.

§ 12. 1. Do przyznania odszkodowania wyższego niż określone w art. 5 i 6 ustawy albo przyznania odszkodowania członkom rodziny zmarłego funkcjonariusza, nie spełniającym wymaganych warunków, lub innej osobie bliskiej albo członkom rodziny funkcjonariusza, który zginął w czasie pełnienia służby, właściwy jest:

- 1) Minister Sprawiedliwości — w stosunku do dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych i jego zastępców oraz członków ich rodzin,
- 2) dyrektor Centralnego Zarządu Zakładów Karnych — w stosunku do pozostałych funkcjonariuszy oraz członków ich rodzin; podwyższenie odszkodowania o więcej niż 50% przez dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych wymaga zgody Ministra Sprawiedliwości.

2. Wniosek o przyznanie odszkodowania, o którym mowa w ust. 1, wnosi się odpowiednio do Ministra Sprawiedliwości lub dyrektora Centralnego Zarządu Zakładów Karnych.

§ 13. Sprawy wszczęte, lecz nie zakończone przed dniem wejścia w życie rozporządzenia, prowadzi się na podstawie przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 14. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 stycznia 1976 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą więzienną (Dz. U. Nr 3, poz. 20 oraz z 1990 r. Nr 31, poz. 187).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. G. Ciecierski